

Janka Melounová
ilustrovala Veronika Kubáčová

Prášidylko Josefek

čte | ni |
_ | pro |
prv | ňáč |
ky

GRADA®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout s portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

*Janka Melounová
ilustrovala Veronika Kubáčová*

Prášidylko Josefek

Ivanka Melounová

STRAŠIDÝLKO JOSÍFEK

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4091. publikaci

Ilustrace Veronika Kubáčová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2010

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Husova ulice 1881, Havlíčkův Brod

© Grada Publishing, a.s., 2010
Cover Illustration © Veronika Kubáčová

ISBN 978-80-247-3428-6 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-7446-6 (elektronická verze ve formátu PDF)
© Grada Publishing, a.s. 2012

Obsah

Předmluva	7
Na hradě Hudryštejně	9
Poznáváme Josífka	13
Strašidýlko Josífek a ježislečna Jéža	17
Pekelníček Kuba	21
Kukadíčko – zachránce	25
Jak se z drzé jezinky stala příjemná slečna ...	29
Bílá paní na Hudryštejně	33
Námořní bitva na Dund'áku	37
Jak zachránili vílu Kristýnku	41
Kostlivec René	45
Jak našli poklad	49
O moudrém vodníku Dundíkovi	53
Pohádková svatba v Pohádkovém lese	57
Jak se Josífek vydal do světa lidí	61
Josífkovy kalhoty	65
Josífkův návrat na Hudryštejn	69

Předmluva

Začneme hádankou. Má modré oči,
vlasý zrzavé jako liščí kožíšek, umí létat,
mizet i procházet zdí. Kdo je to? Přece
Josífek – povedené strašidýlko, které
všem malým čtenářům ukáže, jak to chodí
v Pohádkovém lese a na hradě Hudryštejně.
Nakonec zatouží zjistit, jak se asi žije
v lidském světě. Zůstane Josífek v pohádce,
nebo u lidí?

Příjemné čtení!

Na hradě Hudryštejně

Uprostřed Pohádkového lesa stojí na kopci starý hrad. Jeho zdi už se téměř rozpadly. Jen dvě zachovalé kamenné věže se tyčí do výšky. Vypadají jako majáky v moři stromů. Uprostřed přilehlého nádvoří je studna. Říká se o ní, že její dno je až v pekle.

Na hradě, kterému se v kraji odjakživa říká Hudryštejn, bydlí jedna neobyčejná rodinka. Tatínek, maminka a jejich Josífek jsou opravdová strašidla. Protože vykonávají své důležité řemeslo až po setmění, každé dopoledne většinou spí. Ona totiž taková noční práce dá zabrat. To se musí úderem sedmé hodiny večerní děsivě zamumlat. Pak se po trošičkách přidává

tajemného blekotání a mrazivého skřípění.
Celá ta hrůza vyvrcholí přesně o půlnoci
slabě mihotavým zjevením bubácké trojice
na hradbách a děsivou písni:

Když světla se v kraji zháší,
bubáci strašlivě straší.

Ve stříbrném svitu měsíce
straší a kvílí nejvíce.

Strašení je zkrátka umění, které nemůže
vykonávat kdekdo. Pouštět hrůzu je nutné
zlehka. Aby snad někdo neměl z vylekání
smrt. To správný strach má být docela
příjemný. Jen pošimrá kolem srdíčka, jemně
sevře žaludek, postaví chloupky na těle do
pozoru a dost! V nejlepším se musí přestat.

Maminka Klotyllda umí nejen strašit,
ale i čarovat. Kouzlí jenom věci dobré,

potřebné a laskavé. Tak jako každá hodná strašidlácká maminka. Když se jí někdy nechce vařit, zavře oči, mávne rukama nad stolem a zamumlá: „Hadi, štíři, netopýři, ať je oběd na talířích,“ a má hotovo.

Tatínek Všehomír Bubák taky dokáže ledacos. Například opravit střešní tašky, protože mezi ně každou chvíli zatéká. Má na to docela účinné zaklínadlo: „Čumli, bumli, blecha, ať se spraví střecha.“ Jenže hradní střechy jsou hodně děravé, a tak pan Bubák musí kouzlo opakovat dost často. Jinak by jim asi kapala voda do polívky.

Poznáváme Josífka

S maminkou a tatínkem Bubákovými žije na Hudryštejně strašidýlko Josífek. Vždycky před polednem, když vylézá z postýlky, už se moc těší na to, co mu den přinese. Rád sedává na ochozu hradní věže. Je odtud vidět hodně daleko. Dohlédne třeba až na Ježiburk, tak trošku nepořádné sídlo čarodějnice Jéži. Z věže vidí rybníček pana vodníka Dundíka i lesní obydlí jezinky Madly. Josífek má odsud zkrátka celý Pohádkový les jako na dlani. Tohle je jeho milovaný domov, kde denně prožívá nějaké dobrodružství a kde zná každičké místečko.

Nejčastěji chodívá na Sluneční paseku, na které roste asi tisíc borůvkových keřů.

Jejich velké modré kuličky jsou tak sladké a chutné, že jim bubáček nikdy neodolá. Pokaždé zapomene, jak se na něj maminka zlobí, když má od nich zamazanou nejenom pusku, ale i košilku. Zkoušel dokonce jednou, úplně sám, vyprat borůvkové skvrny v rybníčku Dund'áku. Přišel však domů nejen celý mokrý, ale taky obarvený od hlavy k patě dofialova. Mamince Bubákové tenkrát dalo hodně práce, aby při nočním strašení zase bělostně zářil, jak se na správné strašidlo sluší.

Bílá košile k bubáckému povolání neodmyslitelně patří. Však Josífek taky tak trošku vypadá jako bílé okaté prostěradlo oblečené do sněhobílé dlouhé košile. Díky ní může procházet zdí, létat, objevovat se

a mizet. Řekne jen: „Hajduli,
pajduli, pošimrám košili,“
a je to.

Nejkrásnější na Josífkovi jsou
jeho chytré pomněnkově
modré oči. A také
vlasy! Ty mají tu
nejvzácnější barvu
na světě – zářivě zrzavou.

Jako liščí kožíšek. Trčí mu na hlavě
do stran, a ať je češe, jak češe, pořád
připomínají vrabčí hnízdo.

Josífek se nikdy nenudí. Na nicnedělání
nemá čas. Každý den ho čeká něco nového.
Například zítra se chystá prozkoumat
studnu na nádvoří. K tomu ale bude cosi
potřebovat...

Strašidylko Josífek a ježislečna Jéža

Sluníčko se dívá oknem do ložnice
Bubákových. Paní Klotylida s panem
Všehomírem však ještě spokojeně oddychují
ve svých bílých peřinách. Netuší, že
jejich Josífek už pospíchá k hrádku slečny
čarodějnice.

Bubáčka včera napadlo podívat se do staré
hradní studně. Vede prý až do samotného
pekla. Josífek by si ho rád prohlédl. Ale tak,
aby jej nikdo neviděl. Proto jde čarodějnici
požádat o pomoc.

Ježiburk stojí až na samém vrcholu kopce
zvaném Pucek. Jéža bydlí v pobořené věži.
Za ní má hezkou zahrádku plnou rybízů,

bylinek a všelijakých zvláštních květin. Z nich vaří různé kouzelné lektvary, masti a medicíny. Už mockrát pomohla nejen obyvatelům Pohádkového lesa, ale také cizincům z blízka i z daleka.

Josífek zaklepal na pootevřené dveře. „Jen pojď dál, Josítku,“ uslyšel zevnitř. Pozdravil a řekl Jéže, co by potřeboval.

„Není nic jednoduššího. Uvařím ti sirup neviditelnosti,“ nabídla mu. Snesla ke kamnům kdejaký kořínek, kouzelné bylí a nasušenou bylinku. Některé z nich trhala při úplňku, jiné jen o poledni nebo za bouřky.

Jéža rozdělala oheň a dala se do vaření. Voda v kotlíku za chvíli bublala. Brzo ucítili nádhernou vůni. Když byl sirup hotový

a nality do lahvičky,
mohl jej Josífek
vyzkoušet. Ale jen na
špičce jazyka. Lektvar byl totiž
hodně silný. Účinkoval rychle
a dokonale. Stačila jen kapička
a bubáčkovi zmizela celá
košilka i s rukama. Vypadalo to
legračně, když kolem Jéži poskakovala
bílá rozcuchaná hlavička bez těla.

„Sirup má svou moc jenom jednu hodinu.
Potom tě zase každý uvidí. Tak na to myslí,“
upozorňovala bubáčka čarodějnice, když jí
hezky děkoval.

Jakmile se mu zase objevila košilka i ruce,
zamával na rozloučenou a spěchal domů.
Už se těšil na zítřejší dobrodružství.